

УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА ПОНАД УСЕ!

Видання Історичного клубу "Холодний Яр"

2025 рік
Вересень
Число 9 (475)

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Живе той, хто не здається

Передплатний індекс 33545

У СКВЕРІ ГЕРОЯ УКРАЇНИ АНДРІЯ ЖОВАНИКА

ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНОГО ЗНАКУ
АНДРІЮ ЖОВАНИКУ
У КИЄВІ

8 вересня о 15.00 у Києві буде відкрито пам'ятний знак Андрієві Жованику. Адреса: Київ, сквер Героя України Андрія Жованика (між вулицями Григорія Кочура та Андрія Головка, перед Центральним державним історичним архівом, вул. Солом'янська, 24).

"Загинути в бою за Україну – це честь та привілей", – говорив Андрій. "За смерть у бою!" – не раз повторював він у 2022-му.

Американці і канадійці, які брали участь в операціях "Карпатська Січ" під його команду, стверджували, "не бачили більш відважного і безстрашного воїна".

Ось коротка біографія Героя України:

ЖОВАНИК "ТАТАРИН" Андрій Євгенович (8.09.1975, Київ – 2.08.2022, м. Соледар Донецької обл.). Військовий і громадський діяч, інженер-будівельник; опікун

куреня ч. 39 ім. Дмитра Донцова київського Пласту (до 2.08.2022), командир інженерно-саперного взводу інженерно-саперної роти групи інженерного забезпечення в/ч А0281 ЗСУ (2021), командир підрозділу ОДЧ "Карпатська Січ" (24.02. – 30.04.2022), командир 1-ї роти 4-ї тактичної групи 7-го центру ССО (Legio V у складі ДУК "Правий сектор", орієнтовно з 1.05.2022); звання – лейтенант ЗСУ.

Випускник Київського національного університету будівництва і архітектури.

Козак Історичного клубу "Холодний Яр" (з 01.1997).

Відзначений "Золотою Сваргою" – найвищою нагородою Історичного клубу "Холодний Яр" (21.01.2024).

Указом Президента України № 126/2024 від 24 лютого 2024 р. лейтенантові А. Є. Жованику надано звання Герой України (посмертно).

Співфундатори (компанії-побратими SVA STONE та M-TAC), Київський національний університет будівництва і архітектури та Історичний клуб "Холодний Яр" запрошують киян і гостей столиці вшанувати українського героя.

Участь візьмуть Арсеній Білодуб, Олександр Карасьов, Роман Коваль, кобзар Василь Лютий, Дана Виноградова, Євген Карась, студенти та викладачі Київського національного університету будівництва і архітектури, козаки і козачки Історичного клубу "Холодний Яр".

ЩОБ ПАМ'ЯТАЛИ, ЩОБ НЕ ПРОБАЧИЛИ

Вийшло 2-ге видання книги "Сто історій Визвольної війни".

Ось її початок... "За весь час національно-соціальної визвольної боротьби нашого народу так багато було випадків самопожертви, відданості й любови до рідного краю, що годі їй перелічити їх", – писав сотник Армії УНР Макар Каплистий, автор спогаду про бій під Джурастрою.

У цій книжці – лише сто історій української жертвності й любови до рідної землі. Відтворив їх завдяки споминам учасників боротьби.

Ця книга документальна. У ній немає вигадок, художнього вимислу, додавання драматичних деталей. Я мусив обмежувати в собі творця – адже не маю права порушувати страшну логіку нашої поразки чи домальовувати образи ідеалістів-романтиків, які військовим хистом і великим українським серцем уклали нашу Батьківщину.

100 епізодів боротьби в різних краях нашої незореної землі, від Гуцульщини до Північного Кавказу, з 1914-го до початку 1930-х. Місяць за місяцем. І лаконічно – щоб як спалах фотоапарата вистрілювали епоху. А ще краще – щоб як у кіно було. Щоб людина читала і бачила все це. І співчувала.

Книжка ця звернена до кожного українця, але насамперед до вояків і волонтерів – людей високого духу, людей, у грудях яких б'ються хори бід серця. Нехай знають, що вони не самотні у своїй любові до України. Нехай безкорисливий подвиг людей, яких вони досі не знали, підтримує їх у вірі, додає сил і завзяття...

Перед тобою, дорогий друже, лежить книжка про те, як наші

діди-прадіди творили дива українського духу, як проливали кров в обороні незалежності й соборності, як захищали рідну землю століття тому.

Ось відгук читача – майора поліції Максима Лободзінського: "І наплакався, і усміхався, і жажався... Ці живі розповіді дуже чіпляють душу. Все справжнє: біль, відчай, героїзм, гідність, жарт і сльози... Читаючи ці історії, роблю паузи, бо емоції та враження зашкалюють... Спробую декілька споминів чи окремих сильних уривків зачитати на виховній годині. Після такого важко лишитися тим самим. Ця «документалістика» зачепить серця кожного. Дякую за працю, яка пробуджує".

Книгу можна придбати тут: <http://otamania.in.ua>

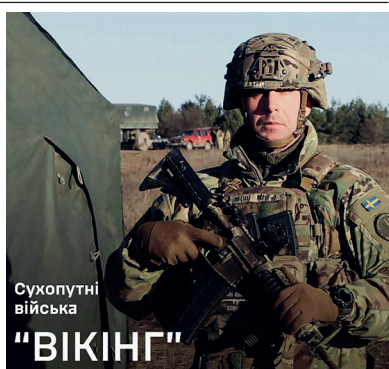
368 с., обкладинка тверда, кольорова.

Автор обкладинки Богдан Гдаль. Ціна 300 грн.

Патреон Романа Ковалю: <https://www.patreon.com/c/kovalroman>

Підтримка книговидавництва (або за книги, які купуєте):

ФОП Р. М. Ковалю
5169 3305 3001 3009.

"ХОРОБРЕ СЕРЦЕ ОЛЕГА КУЦИНА"

З Іриною Гармасій підготували книгу спогадів про Олега Куцину-«Кума», командира 49-го ОСБат "Карпатська Січ". Хочемо видати її до його 60-ліття. У книзі понад 150 розділів. Пропоную до вашої уваги один з них під назвою "Батько!".

23 березня 2022 р. з "Кумом" влітаємо в передмістя Ірпеня с. Романівку. Олег за кермом. На великій швидкості, обминаючи вирви від мін, машина летить повз догораючі хати, крізь дим – до річки...

Під ураганним обстрілом перебираємося з "Кумом" через розбитий міст в Ірпені. Під мостом на тому боці сідаємо в якийсь джип – без вікон.

– Двері зсередини не відчиняються. Якщо щось, то через вікно, – попередив "Кум".

"Хм, і як я через те вікно пролізу в бронезилеті запакований..." – подумав.

Але "Кум" уже газонує! З-під моста, круто вгору на дорогу.

Міни бахають.

"Тільки б мотор не підвів", – я подивився на Олега. А він, як на Яворині, спокійно бере гору.

Уже перед високим на дорогу перед самим капотом рветься міна, але ми нижче і нас не зачепило. Газу – і ми вже на дорозі.

Викручуючи кренделі поміж розбитими машинами, летимо вперед. Позаду знову бахнуло...

Від напруження я навіть не зрозумів, що "Кум" говорить до мене.

– Орел, нині в "Костика" день народження. 32 роки. А нема що

подарувати. Поки я буду на нараді з командирами, намалюєш йому портрет. Маєш 5 хвилин.

"Який портрет?! – думаю. – Та ми ще звідси не вибрались".

На шаленій швидкості, під свист і вибухи мін пригнули на місце. Показують "Костика". Я його в підвал, до вікна і...

5 хвилин. Наказ командира виконано.

Отакій він – батько "Кум"! Тут не знаєш, коли міна впаде на голову, а він думає про подарунок для свого бійця.

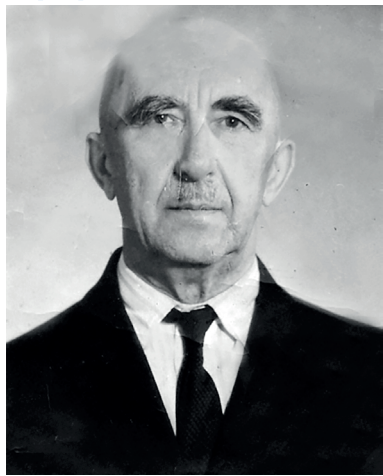
Батько!

Василь БИЧКО-«ОРЕЛ», 49-й ОСБат "Карпатська Січ"

Пожертви на видання книги про Олега Куцину просимо надіслати:

ПриватБанк, 4731 2196 4692 0573, Оксана Герасимюк (секретарка проекту).

ДУМКИ МОГО ДІДУСЯ

1. Дуже важко зробити щось, коли не хочеш.
2. Брехня сміється, а правда плаче.
3. Розпука – останній келих самоотрути.
4. Брешуть ті, що говорять, брешуть і ті, що мовчать.
5. Батьки дітям усе прощають, а діти батькам – ні.
6. Плакати вдвох веселіше.
7. Краще ревності, ніж байдужість.
8. Щастя, як лік, любить приходити запізно і з умовою "якби".
9. Найправдивіші історії – сини поновлених народів.
10. Живе той, хто не здається.

Сільвестр БАРИК
Київ, 1969 – 1970 рр.

НЕЙМОВІРНА ЛЮДИНА

Цього чоловіка звати Говард Баффет.

Він американець, мільярдер, філантроп та найбільший у світі благодійник України.

На сьогодні його фонд надав Україні таких патріотів, як Олександр Коваль, та багатьох інших борців за волю рідного краю.

На цьому пан Баффет не зупинився.

Він допомагатиме стільки, скільки буде потрібно.

Сердечно дякуємо, дорогий друже!

Good News about Ukraine

"НЕЗБОРИМА НАЦІЯ" НА ВАГУ ЗОЛОТА!

Роман Коваль за фахом лікар, а як володіє словом! Воно зачаровує, вабить до себе. А його "Незборима нація" на вагу золота!

Зросійщена Донеччина дала Україні таких патріотів, як Олександр Тихий, Микола Руденко, Роман Коваль, та багатьох інших борців за волю рідного краю. Щира подяка Історичному клубу "Холодний Яр" за утвердження ідеї української України!

Хай здоровиться всім для подальших пошуків! Ви заслуговуєте найвищої державної нагороди, а народну шану і вдячність отримуєте у відгуках від щирих читачів.

Марія СИДОРЕНКО,
вчителька, пенсіонерка
м. Бібрка
Львівського району
Львівської обл.

ВІКІНГ В УКРАЇНІ

Швеція постачає до України найсучасніші зразки зброї, а громадяни країни синьо-жовтих кольорів, таких, як і в нас, ідуть добровільно захищати українців.

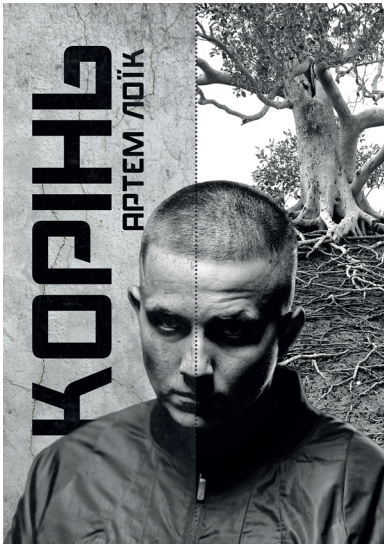
Один з них – цей боєць "Вікінг", легенда 1-го Інтернаціонального легіону оборони України. Воює від початку широкомасштабного вторгнення Росії. Три бойові поранення та безліч контузій. Легіонер володіє різними видами озброєння. Він

виходив переможцем із, здавалося, безвихідних ситуацій. "Вікінг" вивчив багато військових спеціальностей. Був піхотинцем, штурмовиком, кулеметником, розвідником, оператором високотехнологічної техніки. У кожній справі виявив себе блискуче. І, головне, він мотивує своїх побратимів з різних країн, демонструючи їм, що тут вони захищають усю західну цивілізацію від орди.

Щира подяка лицареві зі Швеції!

"Незборима нація" – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

“ПИШИ ВІРШІ ЯК МАЛАНЮК! А СТАНЕ СИЛИ – ПРОЖИВИ ТАК!”

А як Артему вдалося возвеличити літеру “І”!

Ми б’ємось за літеру “І” скільки літ...

Я Лоїком був і я Лоїком буду!
Крапки у крові, ви навічно мої!
У слові країна ми в літері “І”.

Мені щастило на неординарних людей. Їхні думки, принципи, поведінка передавалися мені, я всмоктував їх, насолоджувався, ставав мудрішим і кращим. Подружіться з Артемом – і ви відчуєте, скільки в ньому світла і добра.

Про поетичні перлини Артема Лоїка скажу так: важко перервати читання, одразу ж починаєш сумувати за тим, що читав. Таке почуття має закоханий, коли настає навіть коротка розлука з коханою, почуття, що він із нею ще не набувся і він сумує.

Вірш “Корінь” – про Україну, її сутність, ідентичність, про народ загалом і кожну людину зокрема. Але не про “пустих істот”! Ось декілька строф:

Цей корінь – як фундамент особистості,
культурний пласт і вічний каламар!
Цей корінь якщо виросте, то виросте!
Гілками залоскоче тіло хмар!

Лиш дайте йому вчасно вирости,
не затопчіть у хаотичних танці,
бо ці багатотисячні хрести –
божественне шиття на вишиванці
Святої, сотворенної землі...

Рости і тільки! Ось чого нам треба!
Людьми ставати із пухлих істот.
І дерево дістане аж до неба,
і яблуко вже зірве сам Господь!

В Артемових віршах згадки і посилення на наших предтеч – Сковороду, Котляревського, Шевченка, Маланюка, Стуса, Симоненка, Світличного – природні. Ось він цитує Василя Симоненка:

Бо величі справжній не треба
спиратись на плечі нікчем.

А вірш “Після Маланюка” має таке завершення:

Будуй фундамент і рости!
Традиція. Культура. Мова!
Й коли згорять твої листи –
і з попелу, і з пустоти
воскресне Фенікс твого слова!

Серед письменників побутує такий вислів: “Пиши як живеш, а живи як пишеш”. Поет Лоїк так і творить: живе як пише, а пише як живе – так, як це робили славні прабатьки. Артем сповідує сформоване ним кредо:

Пиши вірші як Маланюк!
А стане сили – проживи так!

А ще Артем неперевершено виконує власні пісні – молодь та й ми, літні козаки, зачаровуємося ними. Приймімо ж із приязню – і радістю! – друга Артема Лоїка! Впустіть його поезії до свого серця!

Прошу сприйняти цю рецензію (очевидно, першу у творчому горні Артема Лоїка) як мою рекомендацію прийняти поета Артема Лоїка до Національної спілки письменників України.

Владлен КОВТУН, член Національної спілки письменників України, козак Історичного клубу “Холодний Яр”

“МАГІЧНЕ, ЧАРОДІЙСЬКЕ ЗАНУРЕННЯ В ТІ СТРАШНІ І СВЯТІ ЧАСИ”

Друже Романе! Читаю Вашу книгу – не відірвешся!!! Ви винайшли якийсь новий спосіб подачі матеріалу. 100 історій Визвольної боротьби! Сто різних невеликих чи більших подій – з усієї України. Одна-дві сторінки – але живих, піднесених на таці людиною, яка це пережила сама!!! Це просто занурення, упірнання в ті часи, коли справжня, генетична козацька Україна вибухнула, хотіла відродитися – на всіх рівнях (від гетьманату до отаманщини), до окремих родин – а не змогла. Бо прокинувся ворог – чатує подих, порух, рух ще несвідомий і невмілий, бере сокиру знов до рук і нахилиється над тілом... І знов, як перше, як колись, –

Не даючи воскреснуть, хекне.
Сокира шваргоне униз,
І череп, ніби диня, репне.
І знов, як перше, як завжди,
Дрібненько тіло порубає.
В чотири боки, що куди,
Порозкидає.
І з матюками витре кров,
І з матом ляже подрімати,
Поки шматки зростуться знов,
Щоб знову встати –
І рубати.

5.04.1972 р. Камера

Книга читається легко, швидко, відкрив на будь-якій сторінці – і ти там, у тих легендарних,

високих і страшних часах! Дні революції оживають, стають явними. Ти тільки повторюєш слова Олександра Олеся “Яка краса відродження країни!!!”, а з іншого боку – слова Володимира Сосюри: “Німій, обдурений, забитий, невже не встань тобі від ран?.. Невже не можеш бути сама?!”

Вашу книгу оцю треба покласти на стіл кожному українцю. Це магічне, чародійське занурення в ті страшні і святі часи. Дякую, друже Романе! Україна відроджується знову!!!

Олекса РІЗНИКІВ, поет, лауреат Літературної премії ім. Юрія Горліса-Горського

“СТАВ ЧАСТИНОЮ ХОЛОДНОГО ЯРУ”

2009 року я вперше став учасником вшанувань героїв Холодного Яру, організованих Романом Ковалем та його командою на Чигиринщині.

Нині географія та масштаб заходів надзвичайно розширилися.

У ХХІ ст. Коваль зробив те, що у ХХ ст. вдалося лише Горлісу-Горському.

Роман Коваль, без перебільшення, відродив славу та зробив цю частину історії національно-

визвольної боротьби нашого народу відомою для усієї української патріотичної спільноти.

З тих пір я сам став частиною Холодного Яру, а він – моїм місцем сили. Тож мав за честь “оформити” свій статус холодноряря й отримати на ХХХ, ювілейних, вшануваннях значок та посвідчення члена Історичного клубу “Холодний Яр”.

Юрій БОТНАР, офіцер ЗСУ

Центр дитячої та молодіжної творчості Корсунь-Шевченківської ради

Корсунь-Шевченківська міська рада

12.09.2025

18:00

м. Корсунь,
вул. Академіка О. Захаренка, 2

“СТО ІСТОРІЙ ВИЗВОЛЬНОЇ ВІЙНИ” РОМАНА КОВАЛЯ

СВЯТОСЛАВ СИЛЕНКО
КОБЗАР

УЧАСТЬ ВІЗЬМУТЬ

СЕРГІЙ ВАСИЛЮК
ЛІДЕР ГУРТУ “ТІНЬ СОНЦЯ”

Історичний клуб “Холодний Яр”

До Дня Незалежності Історичний клуб “Холодний Яр” провів презентацію книги Романа Ковалю в Чорнобаївському будинку культури.

“Сто історій Визвольної війни”. У цьому виданні лише сто історій української жертвності й любові до рідної землі. 100 епізодів боротьби в різних краях нашої неозорої землі – з 1914-го до початку 1930-х. Місяць за місяцем. І кожен лаконічно – ніби спалах фотоапарата – висвічує епоху.

А розпочав вечір кобзар з Великого Хутора Михайло Коваль піснею “Козацька доля” (сл. і муз. Михайла Ковалю). За ним лідер гурту “Тінь Сонця” Сергій Василюк пречудово виконав старовинну козацьку пісню “Чорна рілля ізорана”. Нині Сергій – пілот роти ударних безпілотників “Вирій” 241-ї бригади тероборони ЗСУ.

Роман Коваль розповів про боротьбу століття тому на Черкащині. Ось назви деяких розділів... “У Жашківській земській лікарні” – про те, як на початку січня 1920 р. в жашківській лікарні опинилися хворі на тиф козаки Армії УНР, а в Жашків прийшли російські окупанти.

“Смертельна пригода сотника Гарячого” – цей розділ написано на основі спогаду Павла Гарячого із с. Буди-Горобіївської Канівського повіту, командира 1-ї кінної сотні 2-го Запорозького полку ім. Янки Кармелюка в 1919-му. Сотник казав: “Той, хто йде на відверту боротьбу, про наслідки для власної особи не турбується”.

УПЕРШЕ В ЧОРНОБАІ

“Брати Блажевські”. Цей розділ про братів Блажевських із Ксаверового біля Городища. Вони продовжували відчайдушну збройну боротьбу проти російських окупантів до 1930 року. Останній із братів Андрій загинув у бою 8 березня 1930 року. Але навіть смерть не вирвала нагана з його руки.

Образ Андрія зберігся в пам’яті земляків. Був він, як і всі брати, “високий, чорнявий, до людей привітний. Мав дужий, гарний голос”. Любив співати:

Ой піду я лугом, лугом-долиною,
Ой чи не зустрінусь з родом-
родиною...

На пам’ять про братів Блажевських і першого дослідника їхнього героїчного шляху Андрія Тегершвілі кобзар Михайло Коваль виконав улюблену пісню отаманів.

Оскільки гості приїхали з Києва, то й заспівали про Зеленого, бойовий шлях якого проліг і через Черкашину – аж до Умані і Христинівки. Піснею повернули отамана Зеленого на Черкашину Сергій Василюк і Святослав Силенко. А Святослав ще виконав “Пісню про отамана Нагірного” – на слова Василя Бойка із с. Вереміївки (муз. Тараса Силенка).

Отаманив онук Володимир Савченко приїхав на цей вечір з Вереміївки. Ще в 1998-му він передав Романові Ковалю копію прощального листа Івана Нагірного з полтавської в’язниці. Роман Коваль зачитав цього листа чорнобаївцям. “Мені себе не жалко, а жалко вас, – писав Іван Савченко в жовтні 1923 р. напередодні розстрілу. – Коли я загину, то це все й страждання, а ваше тільки почнеється... Ви страждаєте за те, що я мав шире і правдиве серце, щиро поважав свій рідний край і нарід й з одвертою душою пішов боронити його. Історія колись скаже, хто я був і де дівся”. Так і сталося – Роман Коваль не раз публікував свій нарис про вереміївського отамана. На Українському радіо ще 25 років тому звучали і його передачі про славного отамана.

Овацією (і стачи!) чорнобаївці привітали Ігоря Гавришишина, командира роти 135-го батальйону 114-ї бригади (у 2022 – 2025),

капітана ЗСУ, козака Історичного клубу “Холодний Яр”, захисника нашого буття.

Потім до історичного клубу було урочисто прийнято ветерана українсько-російської війни (снайпера!), виховника “Бойових мурах” Леонтія Гуцула. До земляків щиро звернулися брати Купчини – Андрій і Михайло (ветеран 1-го штурмового полку ім. Дмитра Коцюбайла-“Да Вінчі”), віцепрезидентка Історичного клубу “Холодний Яр” Леся Островська, заступниця селищного голови Вікторія Кикоть та юний Олександр Гвоздь, представник “Бойових мурах” – співорганізаторів вечора.

Піснями привітали чорнобаївців 14-літній Олександр Кривицький та вихованка Чорнобаївської школи мистецтв Аліна Мурав’я, а кобзар Михайло Коваль виконав пісню на пам’ять про всіх, хто загинув у боротьбі за Україну, – “Я сьогодні від вас від’їжджаю”. Жінки в залі – а їх була більшість – плакали від зворушення.

А завершився незабутній вечір концертом кобзаря Святослава Силенка і Сергія Василюка. Люди бурхливо вітали виконавців.

Отець Іван, який спостерігав за дійством із зали, сказав, що для чорнобаївців і пісні про Визвольну боротьбу, і розповідь Романа Ковалю про часи УНР були повною несподіванкою. Такого вони ще не чули.

Участь у незабутньому вечорі взяли козаки Історичного клубу “Холодний Яр” Леонід Ключніков та ветерани “Карпатської Січі” Богдан Легоняк і Сергій Щербина-“Свобода”.

На роту ударних безпілотників “Вирій” 241-ї бригади тероборони ЗСУ було зібрано 27060 грн.

Організатори вечора – Андрій Купчин, директор Чорнобаївського будинку культури, та Чорнобаївська територіальна громада.

За гарний прийом – щира подяка!

Історичний клуб
“Холодний Яр”

На світліні Леоніда Ключнікова – Леся Островська та Роман Коваль

НА ПОКРОВУ В ХОЛОДНОМУ ЯРУ

4 жовтня, під час XXXI вшанувань борців за волю України, на найвищій точці Холодного Яру – Меморіалі козакам-добровольцям – буде встановлено ще шість пам'ятних горельєфів козакам, які загинули в боях за Україну (скульптор Ігор Семак).

Ось їхні короткі біографії:

КУЗЬМІН-“АРГО” Тарас Леонідович (30.10.1981, Одеса – 4.11.2022, с. Терни Донецької обл.). Командир 3-го (іспаномовного) взводу 3-ї сотні ОДЧ “Карпатська Січ”, головний сержант 3-ї сотні 49-го ОСБат ЗСУ (2022).

Тричі поранений, завжди повертався в стрій. Лицар хреста “Карпатська Січ” (2022) та ордена “За мужність” III ст. (помертно; 2023).

В Одесі вул. Градоначальницьку перейменовано на вул. Тараса Кузьміна. В Одеській гімназії № 66 відкрито меморіальну дошку.

Загинув у бою. Похований у м. Чорноморську на Алеї героїв Нового міського кладовища.

ЮЩЕНКО-“КАПА” Олександр Михайлович (29.06.1986, Луцьк – 23.04.2024, с. Долинське, Січеславщина). Командир відділення 25-ї Окремої бригади охорони громадського порядку НГУ (2018). Головний сержант 13-ї бригади оперативного призначення НГУ “Хартія” (з 04.2023). Співзасновник 4-ї бригади ОП НГУ “Рубіж”.

Учасник АТО (з 2014, у складі спецпідрозділу “Омега” НГУ).

Виховав сотні бійців. Неперевршений кінолог. Нагороджений вогнепальною зброєю, нагрудним знаком “За доблесну службу”, медалями “За оборону Харкова” та “За службу державі”.

Лицар орденів “За мужність” III ст. (13.10.2022) та “За мужність” II ст. (помертно). Загинув під час виконання бойового завдання.

КОНОВАЛ-“НОРД” Сергій Сергійович (29.05.1992, Тернопіль – 6.04.2024, біля м. Часів Яр, Донецщина). Командир 2-ї роти “Сталева сотня” 2-го стрілецького батальйону ім. Тараса Бобанича-“Хаммера” 67-ї ОМБр ЗСУ, лейтенант.

НАШ ДРУГ ПАВЛО СОБКО

Павло Собко-“Папай” народився неподалік Північного океану в родині моряка-українця. Напередодні розпаду СССР сім'я повернулася на батькову батьківщину, у село Ревбинці на Чорнобаївщині. Закінчивши Херсонську морську академію, Павло майже десятиліття служив бортовим механіком на торговому флоті.

Повернутися “на берег” його змусила Революція гідності, активним учасником якої він став. Після її перемоги Павло очолив районний осередок ВО “Свобода” на рідній Чорнобаївщині. Був принциповий, неупустиливий, надійний, справедливий.

Найбільшу увагу Павло приділяв волонтерству. На Сході України міг посідати з “Вовками Да Вінчі”, пообідати з бійцями “Айдару”, а ввечері пити чай з дітьми коханий районний осередок ВО “Свобода” на рідній Чорнобаївщині. Був принциповий, неупустиливий, надійний, справедливий.

Найбільшу увагу Павло приділяв волонтерству. На Сході України міг посідати з “Вовками Да Вінчі”, пообідати з бійцями “Айдару”, а ввечері пити чай з дітьми коханий районний осередок ВО “Свобода” на рідній Чорнобаївщині. Був принциповий, неупустиливий, надійний, справедливий.

Найбільшу увагу Павло приділяв волонтерству. На Сході України міг посідати з “Вовками Да Вінчі”, пообідати з бійцями “Айдару”, а ввечері пити чай з дітьми коханий районний осередок ВО “Свобода” на рідній Чорнобаївщині. Був принциповий, неупустиливий, надійний, справедливий.

ПЛАСТУН, парамедик. Учасник Революції гідності. Доброволець, учасник АТО (з 2014). Командир 6-ї резервної сотні ДУК “Правий сектор”. Лицар ордена “За мужність” III ст. (помертно; 2023).

Почесний громадянин міста Тернополя і Тернопільської обл. (помертно; 2024).

Загинув у бою. Герой України (помертно; 2024). Похований на Микулинецькому кладовищі в Тернополі.

СОБКО-“ПАПАЙ” Павло Іванович (30.07.1988 – 25.04.2022, м. Попасна, Луганщина). Доброволець, стрілець 118-ї Окремої бригади ТрО ЗСУ.

Закінчив Національний університет кораблебудування.

Побував на всіх континентах. Учасник Революції гідності.

Голова Чорнобаївської РО ВО “Свобода”.

Засновник волонтерської організації “Койоти. Волонтери Черкащини”.

Співорганізатор Фестивалю нескореної нації “Холодний Яр”.

Нагороджений медалями “За жертвність і любов до України”, “Бойовий волонтер України”, “За відвагу”, “За заслуги перед ЗСУ”, “За гуманітарну участь”, “За звитягу та вірність” та почесною відзнакою “Захисник України – Герой Черкас”.

Лицар ордена “За мужність” III ст. (помертно). Його іменем названо алею в Черкасах. Загинув у бою, закривши собою побратима.

ПЕДЧЕНКО-“СТЕР” Степан Дмитрович (8.07.1963, с. Макіївка, Смілянщина – 10.08.2022, біля села Андріївки, Херсонщина). Головний сержант 1-ї піхотної роти 61-ї ОМБр ЗСУ.

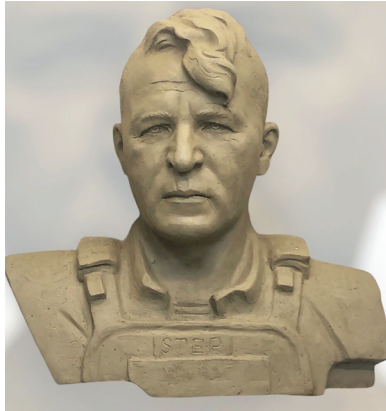
Сільський голова с. Самгородка (1998 – 2006, 2010 – 2015).

Курінний Черкаського КТ Українського козацтва (з 2011).

Волонтер з 2014 р. У ЗСУ з 2016 р.

Писав вірші. Урятував майже сотню поранених побратимів.

Нагороди: “Козацький хрест” III ст., орден Івана Сірка I ст., меда-

лі “За патріотизм до України”, “За жертвність і любов до України” (від ПЦУ; посмертно), відзнаки “За військову доблесть”, “Воля назавжди”, Золота Зірка “Герой Козацтва України” (помертно).

Лицар ордена “За мужність” III ст. (помертно).

Центральну вулицю с. Самгородка перейменовано на його честь.

Загинув під час евакуації поранених. Похований на кладовищі Самгородка.

СТОРОЖЕНКО-“ТВОРЕЦЬ” Руслан Валерійович (30.04.1996, с. Голяки, Канівщина – 19.03.2023, острів Круглик, Херсонщина). Старший матрос, старший оператор 1-го загону ССО 73-го морського центру ім. кошового отамана Антіна Головатого.

Засновник спільноти “Моя Мовна Січ”.

Вихователь військово-патріотичного вишколу “Холодний Яр”.

Нагороджений грамотою за допомогу в організації Всеукраїнської гри “Січ – сила і честь” ім. братів Чучупаків.

24 лютого 2022 р. пішов добровільцем захищати Україну.

Лицар ордена “За мужність” III ст. (помертно).

Почесний громадянин Миронівської громади (помертно).

Почесний громадянин Корсунь-Шевченківської громади (помертно). Загинув у бою за Україну.

Просимо вашої фінансової допомоги на святу справу – вшанування пам'яті загиблих героїв. Ось картка: ПриватБанк, 4149 6090 4517 2402, Оксана Герасимчук (секретар проекту), UA 2430529902622016400985734666. Або: ПриватБанк: 26008005024514, ІСТОРИЧНИЙ КЛУБ ХОЛОДНИЙ ЯР ГО, ЄДРПОУ/ДФО 41265356, Столичне ГРУ 5, МФО 305299. Рахунок №UA983052990000026008005024514 (гривня).

Призначення – благодійний внесок.

З повагою Оргкомітет

поставлено пам'ятник – на Меморіалі козакам-добровольцям, який уже називають Пантеоном героїв.

Номер картки конверта збору у Приватбанку: 5618 7521 3687 1988, Марина Собко.

Олександр НОСЕНКО, Максим СОРОЧАН

“НАМ ВИПАЛА ЧЕСТЬ ДОВЕРШИТИ СПРАВУ ПРЕДКІВ”

Так казав мій син Руслан Стороженько, коли 24 лютого 2022 р. добровільно пішов до ЗСУ захищати Батьківщину...

Народився він 30 квітня 1996 р. в с. Голяках на Канівщині. З дитинства – активний і товариський, щирий, чесний і відповідальний. Любив майструвати. Охоче допомагав по господарству дома. А ще дуже любив рибалити. 5 років лікували і виходжували в Мельниківській школі. Я була його першою вчителькою.

У Голяках і Мельниках – багато джерел і ставків. Там мальовнича природа. Любов Руслана до природи була безмежною. Він розчищав джерела. Це й описав у своєму віршику:

Я люблю своє рідне село,
В якому розчищав джерело...

Мій син з великою ніжністю і повагою ставився до тварин і птахів. У дитинстві були в нього різні види папуг, канарейка, хом'ячок, морська свинка. На 5-річний ювілей ми подарували йому великий акваріум із красивими рибками. Все робив сам: воду міняв, годував, їздив зі мною купувати корм. Охоче пас корову, допомагав годувати кроликів і нутрій. А коли хтось із них захворів, дуже переживав. Разом лікували і виходжували.

У 2007 р. наша сім'я переїхала жити до с. Іванівки Київської області. Руслан був гарним товаришем, любив спорт, охоче грав у шахи і шашки, брав участь у районних та обласних олімпіадах і конкурсах з різних предметів. Посідав призові місця.

Після закінчення 9 класу вступив до Черкаського економіко-правового коледжу на спеціальність “Товарознавство в митній справі”. Здобув авторитет серед студентів та викладачів. Завжди готовий був прийти на допомогу. Мав лідерські якості. Закінчив коледж із відзнакою. Заочно навчався в Полтавському університеті економіки і торгівлі. Магістратуру закінчив за спеціальністю “Підприємництво, торгівля та біржова діяльність”. Переїхав до Києва. Працював на різних роботах, але мріяв відкрити власну справу. І 2021 року Руслан разом зі братом відкрили власну бургерню в Києві.

З 2016-го стає одним з учасників Всеукраїнської молодіжної ГО “Національний альянс”. Її глибоко українська ідеологія була співзвучна його серцю. Руслан брав участь в екстремальних змаганнях “Доброволець” і “Залізник”, став співорганізатором всеукраїнських теренових ігор “Звитяга” та “Січ – сила і честь” ім. братів Чучупак, молодіжних просвітницьких таборів “Гуркіт” і “Хорунжий”. Був учасником наймасовішої в Україні спортивно-патріотичної теренової гри “Гурби-Антонівці”. На одному із заходів “Національного альянсу” потоваришував із Павлом Наконечним-“Істориком”, співзасновником ГО “Поклик Яру”.

І з 2019-го Руслан відвідував Холодний Яр. Село Мельники на Чигиринщині стало для нього святим місцем. Допомігав розбудовувати військово-патріотичний табір “Поклик Яру”, став вихователем, долучався до військово-патріотичного вишколу. Мені казав: “Приємно спостерігати, як руки нашої команди закинута хата перетворюється на холодоярський куточок для гартування відпівдальної молоді. З кожною толокою табір стає привабливішим і комфортнішим”. Руслан узяв собі псевдонім “Творецький”, а друзі називали його “Творцем”.

Боєм у його душі відгукувалося занедбання державою української мови, яка, на його переконання, – “мати єдності, батько громадянства і сторож держави”. Саме тому 9 травня 2020 р. створив ГО “Моя мовна стійкість”. Повсюди пропагував українську мову, обстоював її, створив середовище, де кожен, хто хоче перейти на українську, діставав підтримку.

Допоміг ініціативі “Навчай українською” перевести на українську тисячі викладачів гуртків і спортивних секцій, як модератор чату перебував на зв'язку з учасниками з 9-ї ранку до 21.00. Руслан казав: “Щоб робити справу якісно, ти маєш цим жити”. І він цим жив.

Любив подорожувати. Відвідав багато міст Західної України. Побував у Греції і на Кіпрі. З “Істориком” перед війною запланували навколосвітню подорож на серпень 2022 року. Вже й узяти квитки на літак до Аргентини. Планували подорожувати Латинською Америкою, а ще “заскочити” до Антарктиди (на станцію Володимира Вернадського).

Але Росія почала широкомасштабну агресію. І 24 лютого 2022 р. Руслан разом з “Істориком” і товаришами з ГО “Поклик Яру” та “Національного альянсу” добровільно стає до лав ЗСУ. Казав тоді: “Нам випала честь довершити справу предків”. Всі були зараховані в морську розвідку – до 1-го загону 73-го морського центру імені кошового отамана Антіна Головатого Сил спеціальних операцій.

Служив Руслан пліч-о-пліч із друзями, загартованими холодоярським духом. Спочатку завідував дронами, а вже після навчання в Нідерландах виконував бойові завдання на Херсонщині. Мав звання “старший матрос”, служив на посаді старшого оператора. Навіть на війні продовжував координувати роботу свого дітища. Записував відеозвернення до читачів своєї сторінки у ФБ.

19 березня 2023 р., зачищаючи острів Круглик від ворогів, загинув у близькому бою.

У розквіті сил пішов із життя щирий українець, люблячий син і брат, найщиріший друг, надійний побратим! Його подвиг не забуто. Руслан Стороженько – лицар ордена “За мужність” III ст. (помертно), “Почесний громадянин Миронівської громади” та “Почесний громадянин Корсунь-Шевченківської громади” (помертно). А 4 жовтня ц. р. в Холодному Яру, на Меморіалі козакам-добровольцям, йому буде споруджено пам'ятник – поруч із його другом – Павлом Наконечним-“Істориком” та іншими борцями за Самостійну Україну.

З 2018 р. я проживаю в м. Корсунь-Шевченківському. Тому й місце спочинку мого сина на Алеї Героїв у цьому місті. Спочивай, сину! Я люблю і пишаюся тобою!

Світлана СТОРОЖЕНКО

Цитата дня

НАМ ПОТРІБНІ ТАКІ, ЯКІ НЕ НАРІКАЮТЬ, НЕ ПЛАЧУТЬ, НЕ БАЛАКАЮТЬ БАГАТО, НЕ ГАНЯЮТЬ ПОХАПЛИВО ЗА МІЗЕРІСЮ ПРИВАТНОГО, ЧУЖОЇ ВЛАСНОСТІ ГИДІВНОГО, СЛІВ ТА ОБГТНИЦІ-ПРИСЯГИ ДОТРИМУЮТЬ, ЧИСТОТУ КРОВІ СТЕРЕЖУТЬ, ЗРАДНИКІВ КАРАЮТЬ, А ВОРОГІВ НЕНАВИДЯТЬ.

ЯКІВ ГАЛЬЧЕВСЬКИЙ, ПОЛКОВНИК АРМІЇ УНР

ЧЕСНА, ОСВІЧЕНА І ЖЕРТОВНА

“УКРАЇНСЬКИЙ ГЕРОДОТ З ВЕРХНЬОДНІПРОВСЬКА”

6 вересня виповнюється річниця прощання з Ларисою Дармохвал, берегинею Історичного клубу “Холодний Яр”...

Мав приємність познайомитися з пані Ларисою Дармохвал 2012 року, коли виникла ідея вшанувати в Болехові пам'ять мого дідуся – чотаря УСС, скульптора, поета, полтавського козака “кармазинного роду” Михайла Гаврилка, який у лавах УСС у 1915 році звільняв це місто від російської окупації.

Напередодні Світової війни саме в Болехові, гостюючи в письменниці Наталії Кобринської, Михайло Гаврилко натхненно творив свою знамениту Шевченкіану. У 1920 році більшовики спалили мого діда в топці паровоза на станції Полтава.

Найбільше для вшанування Михайла Гаврилка в Болехові зробила пані Лариса Дармохвал. Вона провела вечори його пам'яті, презентації книги Романа Ковалю “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею”, взяла участь у творенні фільму “Стеком і шаблею” (знялася в одній зі сцен, допомагала знімальній групі з харчуванням та ночлігом – разом з Елеонорою Шиян), очолила оргкомітет з побудови пам'ятника Михайлові Гаврилку в Болехові, а в день відкриття пам'ятника, який створив скульптор Василь Ярич, 7 вересня 2014 р. провела велелюдний мітинг та урочисту академію “Нам пора для України жити” – за участю гостей з Києва, Івано-Франківська, Львова, Полтавщини, Закарпаття, Калуша, Стрия, Сколе, Долини та інших міст. Тоді співали кобзар Тарас Силенко з Києва та Галицький академічний камерний хор під орудою диригента Василя Яциняка (Львів). Згодом пані Лариса поставила неподалік пам'ятника меморіальний знак із короткою біографією Михайла Гаврилка.

То як я міг сприйняти вістку про смерть пані Лариси?! Із сумом і глибоким жалем.

10 років пролягло між відкриттям пам'ятника Михайлові Гаврилку 7 вересня 2014 року і відходом пані Лариси 6 вересня 2024 року. І всі ці роки вона так щиро переймалася посмертною славою мого дідуся, що я цього ніколи не забуду!

За день до її смерті, 5 вересня, у Львові, на колишньому Академічному

му домі, збудованому коштом славного Євгена Чикаленка, Історичний клуб “Холодний Яр” відкрив бронзовий горельєф Михайла Гаврилка (скульптор Ігор Семак). Так хотілося сповістити пані Ларису, що ми з Романом Ковалем не припиняємо нашої спільної праці. Але...

Моя родина ще з княжих часів живе в Галичині – спочатку в Галичі, а згодом у Львові, я досить добре знаю нашу історію. Знаю наших героїв, а також нашу ганьбу – запроданців, колаборантів, зрадників.

Тому як вияв Божої ласки я сприйняв дружбу з пані Ларисою. Це феноменальна людина! Високодуховна патріотка, інтелігентна, діяльна і креативна у своїх діях, чесна, освічена і жертвна.

Маю цілком обґрунтоване переконання, що велику просвітянку пані Ларису Дармохвал маємо зарахувати до плеяди Великих Українок. І маємо за обов'язок достойно вшанувати її пам'ять, зокрема встановленням меморіальної таблиці на будинку, де вона жила, а також перейменувати одну з вулиць Болехова на вулицю Лариси Дармохвал.

Орест АБРАГАМОВИЧ, доктор медичних наук, професор, заслужений професор Державного некомерційного підприємства “Львівський національний медичний університету імені Данила Галицького”, академік Національної академії наук вищої освіти України, заслужений лікар України, професор катедри внутрішньої медицини № 2 ДНП “ЛНМУ імені Данила Галицького”, козак Історичного клубу “Холодний Яр”

На світліні – міський голова Болехова Зенон Макота, Роман Коваль, Лариса Дармохвал і Орест Абрагамович.

Болехів, 7 вересня 2014 р.

ПОКЛАДАЙСЯ НА БОГА, АЛЕ БУДЬ ГОТОВИМ ДО ВСЬОГО

- Життя – це тимчасова трудність. Потерпи ще трохи.
- Стань ворогом моїх недоліків – і я назву тебе другом.
- Подаруй усмішку тому, у кого немає сил подарувати її тобі.
- Не накопичуйте образ, накопичуйте силу і спокій.
- Доля незмінно мінлива. Пам'ятай про це у хвилини щастя, не забувай про це у хвилини горя.
- Покладайся на Бога, але будь готовим до всього.
- Не прагни зробити весь світ щасливим. Безумне бажання осяснити всіх – не добродіє, а тяжкий гріх.
- Коли ідея стане пристрастю, її легше буде втілити в життя.
- Перед сильними не плазуй, перед слабкими не показуй сили, будь сповнений стриманої гідності.
- Ніколи не втрачай можливості розширити коло своїх знань, а також – поглибити їх.
- Ніколи не втрачай можливості зробити неможливе. Неможливе не значить недосяжне.
- Скажи істину – і тебе не зрозуміють, покажи своє справжнє обличчя – і тебе не впізнають.
- Будь правдивим із самим собою – і не треба буде брехати іншим. Брехня починається із самообману.
- Не вірте монстрам, особливо прекрасним. Прекрасні монстри найнебезпечніші.
- Зачаруйте світ своєю силою – і світ схилиться перед нею.
- Не плутай термінове з важливим, а вигідне зі справжнім.
- Не сотвори собі кумира з химери.
- Стримуй свої поривання, щоб примножити свої сили. Стримана сила може стати могуттю.
- Не бійся ризикнути, бійся втратити шанс. Втрачений шанс не повернути.
- Роби таємниці джерелом своєї сили.
- Посмертні слова – це лише квіти на могилі.
- Надмірно хвалять померлих, щоб вколоти живих.
- Пізнай добро, щоби творити його; пізнай зло, щоби уникати його.
- Смійся, коли є привід для сміху, смійся й тоді, коли є привід для сліз.
- Шануй доблесть наших предків, але хоч іноді бери приклад із них.

Андрій КОВАЛЬ, історик

“УКРАЇНСЬКИЙ ПРІОРИТЕТ” ЯК ПРІОРИТЕТНА ЦІЛЬ

Унаслідок атаки Росії на Київ у ніч на 17 червня 2025 р. вщент зруйновано офіс та склад видавництва “Український пріоритет”. Згоріли десятки тисяч книг понад 130 найменувань, – повідомив директор видавництва Володимир Шовкошитний. Втрачено, зокрема, наклад книги про історію від скіфської доби до сьогодення. “Сьогодні я власними руками розгрібав попіл чотирнадцяти років свого життя, але я твердо знаю про Фенікса. А

“Український пріоритет” обов'язково постане з попелу!” – написав письменник Шовкошитний. Історичний клуб “Холодний Яр” надав допомогу (5000 грн). Обидва Володимирові сини, Родіон та Георгій, у 2022 році стали на захист України.

1 вересня 2024 р. Георгій загинув під час боїв у Запорізькій області.

Родіон і далі боронить Батьківщину та нищить ворогів. Родині Шовкошитних слава

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на ФОП Р. М. Ковалю: Приватбанк, 5169 3305 3001 3009.

Якщо це пожертва, то просимо переказувати на картку Романа Миколайовича Ковалю: Приватбанк, 4149 6090 2566 1630.

Як перешлете кошти за книги, просимо вислати квитанцію на вайбер (+38066-211-41-85) або на телеграм (+38067-726-30-36) або на електронну адресу kovalroman1@gmail.com

Також просимо вказати, куди і кому вислати книжки. І чи підписувати їх.

Ось ціни без вартості пересилки:

“Таємниця отамана Зеленого” Романа Ковалю – 250 грн.

“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 300 грн,
“Шляхетні серця” Романа Ковалю – 250 грн.
“Самостійна Україна” Миколи Міхновського – 300 грн.
“Філософія сили” Романа Ковалю – 140 грн.
“Український націоналізм” (упорядник О. Однороженко) – 395 грн.
“Тарас Силенко, співець неперимирної України” – 300 грн.
“Полковник Болбочан” Р. Ковалю і Ю. Юзича – 350 грн.
“Жінки у Визвольній війні: історії, біографії, спогади. 1917–1930” Романа Ковалю – 400 грн.
“Микола Міхновський: спогади, свідчення, документи” Р. Ковалю і Ю. Юзича – 650 грн.
“Батькам скажеш, що був чесний” Романа Ковалю – 400 грн.

“Коростишів у боротьбі за УНР. 1917–1921 рр.” Р. Ковалю. – 175 грн.
“Житомирщина в боротьбі” Романа Ковалю – 300 грн.
“Здолати Росію” Романа Ковалю – 350 грн.
“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 100 грн.
“Подєбрідський полк” Армії УНР Р. Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 150 грн.
“Подєбрідський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 350 грн.
“Крізь павутиння змосковщення” – 200 грн.
“Історія України-Руси” Миколи Аркаса – 250 грн.
“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 350 грн.

Член Національної спілки письменників України Євген Безус упорядкував книгу про Дмитра Івашину “Геродота”. 644 сторінки інформації про маловідомого українського поета і журналіста доби УНР! На жаль, наклад книги лише 100 примірників...

Біографію Геродота (члена Української ради 6-ї російської армії в 1917 р., секретаря газети “Молодая Україна” в 1918-го і головного референта преси Міністерства преси та пропаганди УНР) ми з Віктором Моренцем опублікували в т. 1 енциклопедії “«Подєбрідський полк» Армії УНР” 2015 року. Його особову справу знайшли в ЦДАВО України в “подєбрідському” фонді – Дмитро Івашина подавав документи на економічно-кооперативний відділ Української господарської академії в Подєбрідках, але дістав відмову, отож і залишився в Румунії, звідки написав листа до академії.

У Румунії він став одним із найактивніших діячів української еміграції. Входяв до складу керівництва Товариства бувших вояків Армії УНР у Румунії, проводив Шевченківські вечори для українських вояків, інтернованих у румунських таборах, часто публікувався в унерівському журналі “Тризуб”, що виходив у Парижі.

І ось минуло 10 років. І побачило світ ошатне та змістовне видання Євгена Безуса.

У ньому дев'ять розділів. Тут статті, фейлетони, літературні спостереження, поезії і листи Дмитра Івашини, спогади про нього, матеріали конференцій української еміграції, в яких він брав участь... Євген Безус презентував книги у Львівській обласній науковій бібліотеці, Одеській обласній науковій бібліотеці, а також у м. Дніпрі в бібліотеці української діаспори ім. Джона Маккейна.

6 – 8 червня в Одесі відбулася виставка-форум “Українська книга на Одещині”. Там же проводився конкурс на найкращу книгу. “Український Геродот з Верхньодніпровська” здобув Диплом лауреата в номінації “Літературно-публіцистичне видання”.

Хто хоче придбати цю корисну для українського буття книгу, може звернутися до Євгена Безуса (тел. 096 495 79 16, номер картки 4149 4975 2320 8975). Ціна 1000 грн.

А на завершення – вірш Геродота, написаний 1918 року:

Минає час братерських “уз”,
Бої навколо... Все гуде...
В нове ярмо, в новий союз
Ніхто з москвою не іде.

То коли написаний вірш? Може, 2025 року?..

Пам'ятаймо тих, хто твердо боровся з імперською росією і спонукав до цієї боротьби інших.

Роман КОВАЛЬ

“УМРИ, АЛЕ НЕ ЗРАДЬ”

26 вересня 1938 р. більшовики розстріляли Федора Корнелишина, козака Подільської повстанської групи отамана Якова “Орла” Гальчевського.

15 листопада, відправляючи з варшавського вокзалу в Україну своїх козаків Федора Корнелишина та Андрія Надію для зв'язку з Петром Погибою, Гальчевський “підбадьорив” Корнелишина, сказавши йому: “Умри, але не зрадь” [Архів УСБУ у Вінницькій області. – Спр. 12197. – Арк. 67]. Це була заповідь життя Гальчевського. Він

хотів, щоб і козаки такими були. На жаль, Федора Корнелишина невдовзі після перетину кордону заарештували і він став зрадником-сексотом, а згодом і співробітником ГПУ.

Федір Корнелишин завдав болючих ран українському підпіллю не тільки не Поділлі. Кати віддали йому: після 15 років вірної їм служби вони його розстріляли в Києві 26 вересня 1938 р. і присипали в Биківні.

Роман КОВАЛЬ

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ “ОТАМАНІЯ”

Книги Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через крамницю “Отаманія”. Ось тут: <http://otamania.in.ua>

АРХІВ ГАЗЕТИ “НЕЗБОРИМА НАЦІЯ”

Тут можна переглянути архів НН: https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Nezboryma_Natsia

Сердечно дякуємо за підтримку газети “Незборима нація”!

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (Калуш) – 400 грн

Олекса РІЗНИКІВ (Одеса) – 500 грн.

Анатолій ТЕРЕЩЕНКО (Сміла) – 500 грн.

Олександр РИЖЕНКО (Київ) – 3000 грн.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

Ціна 152 грн.

Часопис ОУН.

Передплатний індекс 30504. Ціна 432 грн.

Редактор Роман Коваль
Верстка Анна Воловник
Коректор Надійка Овчарук

Інформаційне забезпечення Микола Владзімірський, Владислав Карпенко, Надія Віннік

Технічний директор Максим Селюзкін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. генерала Геннадія Воробйова (Курська), буд. 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 kovalroman1@gmail.com ФБ: Roman Koval

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Наклад 1500 примірників.

Видруковано 1.09.2025 р. ТОВ “Прес Корпойшн Лімітед” Номер замовлення 25 89 07

Ідентифікатор медіа: R30-03637

Засновник Роман Миколайович Коваль

[HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/)

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України